



บทที่ 4

สรุปและขอเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการย้ายถิ่นของนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลาง ศึกษาจากการ ทอบแบบสอบถามของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2519 ทั้งภาคปกติ และภาคนอกระยะเวลาของวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานครอันประกอบด้วย วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูจันทร์เกษม และวิทยาลัยครูพระนคร จำนวน 946 คน จำแนกออกเป็นนักศึกษาชายภาคปกติ 171 คน ภาคนอกระยะเวลา 193 คน นักศึกษาหญิงภาคปกติ 290 คน ภาคนอกระยะเวลา 292 คน โดยสอบถามนักศึกษาเหล่านี้ในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาเอง ภูมิลำเนาเดิม มูลเหตุการมาเลือกเรียนครูในส่วนกลาง และสถานที่ที่คาดว่าจะไปประกอบอาชีพ สถานที่พักอาศัย ในกรุงเทพฯ ความห่างไกลของที่พักอาศัยกับสถานที่เรียน ภาวะเศรษฐกิจของนักศึกษา รวมทั้งปัญหาต่าง ๆ ที่นักศึกษาต้องประสบและการแก้ไข

คุณลักษณะทางประชากรของผู้ย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่น จำนวนนักศึกษาย้ายถิ่นมี 670 คน เป็นชาย 266 คน หญิง 404 คน ผู้ไม่ย้ายถิ่นมี 276 คน เป็นชาย 98 คน หญิง 178 คน นักศึกษาวิทยาลัยครูเหล่านี้มีอายุเฉลี่ยไม่สูงนัก คือ 18 ปี 11 เดือน นักศึกษาย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่นมีการกระจายของอายุไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาที่เรียนในภาคนอกระยะเวลาที่อายุมากมีมากกว่านักศึกษาที่เรียนในภาคปกติ และนักศึกษาชายที่อายุมากมีมากกว่านักศึกษาหญิง คือนักศึกษาภาคนอกระยะเวลาที่อายุ 20 ปีขึ้นไปมีร้อยละ 44.84 ภาคปกติมีร้อยละ 8.90 นักศึกษาชายที่อายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไปมีร้อยละ 14.62, 5.52 นักศึกษาภาคนอกระยะเวลาชายหญิงที่อายุ 20 ปีขึ้นไปมีร้อยละ 66.32 และ 30.58 (ตารางที่ 1)

ทิศทางของการย้ายถิ่น จากผลการศึกษาพบว่ามีนักศึกษาร้อยละ 70.79 เป็นผู้ย้ายถิ่นจากต่างจังหวัดเข้ามาเรียนในวิทยาลัยครูส่วนกลาง โดยย้ายมาจากระยะไกล คือภาคกลางมากที่สุดร้อยละ 43.91 จากภาคใต้ร้อยละ 12.27 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 9.95 และภาคเหนือร้อยละ 4.66 นักศึกษาชายผู้ย้ายถิ่นเข้ามาเรียนมีจำนวนไล่เลี่ยกันทั้งในภาคปกติ

และภาคนอกเวลา และนักศึกษาหญิงก็ทำนองเดียวกัน มีจำนวนไล่เลี่ยกันทั้งในภาคปกติ และภาคนอกเวลา แต่นักศึกษาชายที่ย้ายถิ่นมามีมากกว่านักศึกษาหญิงเล็กน้อย กล่าวคือ นักศึกษาชายภาคปกติย้ายมาร้อยละ 74.26 นักศึกษาหญิงภาคปกติย้ายร้อยละ 69.64 นักศึกษาชายภาคนอกเวลาเป็นผู้อพยพร้อยละ 72.02 นักศึกษาหญิงภาคนอกเวลา ย้าย ร้อยละ 69.07 อย่างไรก็ตามทั้งนักศึกษาภาคปกติและภาคนอกเวลาก็มีแบบแผนของการย้าย ถิ่นไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 2) เมื่อศึกษาย้อนไปถึงจังหวัดที่นักศึกษาเกิดและเรียน หนังสือชั้นต้นก่อนเข้ามาเรียนในวิทยาลัยครู พบว่ามีนักศึกษาร้อยละ 70.05 เกิดที่ต่าง- จังหวัดมีร้อยละ 29.95 ที่เกิดในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนจังหวัดที่นักศึกษาเรียนจบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักศึกษาร้อยละ 57.88 เรียนจบชั้น มศ. 3 จากโรงเรียนในต่าง- จังหวัด (ตารางที่ 3.)

ความถี่ของการย้าย การย้ายถิ่นเข้าสู่กรุงเทพมหานครของนักศึกษานี้ ส่วน- ใหญ่ศึกษาไม่เคยย้ายถิ่นก่อนหน้าที่จะเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ร้อยละ 76.16 ของ นักศึกษาทั้งหมดย้ายตรงมาจากภูมิลำเนาของตนสู่กรุงเทพฯ โดยมิได้ย้ายไปหรือมายังที่ แห่งใดก่อนที่เข้ามาเรียน ป.ศ. ในส่วนกลางเลย และนักศึกษาที่ย้ายถิ่นเข้ามาในส่วน ใหญ่ร้อยละ 70.32 เพิ่งจะย้ายเข้ามาเรียนกรุงเทพฯ เมื่อสองปีมานี้เอง โดยนักศึกษา ภาคปกติทั้งชายและหญิงมีจำนวนผู้ที่ย้ายเข้ามาสองปีแรกนี้มากกว่านักศึกษาภาคนอกเวลา จำนวนร้อยละ 70.83, 84.08, 51.09 และ 69.35 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่ย้าย เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ในระยะสองปีแรกมีร้อยละ 63.79 เป็นนักศึกษาหญิงมากกว่า นักศึกษาชาย และนักศึกษาชายทั้งภาคปกติและภาคนอกเวลาที่ย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ นานปี ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปมีมากกว่านักศึกษาหญิงทั้งภาคปกติและภาคนอกเวลา การย้าย สำมะโนครัวตามกฎหมาย มีนักศึกษาย้ายถิ่น 48.79 ย้ายสำมะโนครัวเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ ตามกฎหมาย นักศึกษาภาคนอกเวลาย้ายสำมะโนครัวมาด้วยมากกว่านักศึกษาภาคปกติทั้ง ชายและหญิง และนักศึกษาชายภาคปกติและนอกเวลาย้ายสำมะโนครัวมาด้วยมากกว่า - นักศึกษาภาคปกติทั้งชายและหญิง และนักศึกษาชายภาคปกติและนอกเวลา ย้ายสำมะโนครัว มามากกว่านักศึกษาหญิงภาคปกติและภาคนอกเวลา คือมีนักศึกษาย้ายมาร้อยละ 48.18 นักศึกษาหญิงย้ายร้อยละ 41.81 นักศึกษาชายภาคนอกเวลา ย้ายร้อยละ 60.00

นักศึกษาหญิงภาคนอกเวลาย้ายรอยละ 48.21 นักศึกษาที่พักอยู่หอพักหรือบ้านแม่ให้เขามีสัดส่วนของผู้ไม่ไต่ย้ายสำมะโนครัวตามกฎหมายมากกว่าไม่ย้าย (ตารางที่ 4,5,6,7)

สาเหตุของการย้ายถิ่น มูลเหตุที่ทำให้นักศึกษาจากต่างจังหวัดมาเรียนในกรุงเทพฯ ก็เนื่องจากเป็นความปรารถนาของบิดามารดารอยละ 34.26 ในภาคปกติ และ 30.88 ในภาคนอกเวลา ไม่มีวิทยาลัยครูในจังหวัดภูมิลำเนาของตนมีรอยละ 21.92 ในนักศึกษาภาคปกติ และ 22.35 ในนักศึกษาภาคนอกเวลา สำหรับเหตุผลที่ว่าวิทยาลัยครูในกรุงเทพฯ มีชื่อเสียงกว่าเป็นเหตุผลอันดับสามรอยละ 17.59 ในนักศึกษาภาคปกติและรอยละ 15.29 ในนักศึกษาภาคนอกเวลา เหตุผลอื่น ๆ มีจำนวนไม่สูงนัก เช่น มีบ้านอยู่ในกรุงเทพฯ ด้วย เรียนตามเพื่อนตามพี่ เรียนจบชั้นมศ.3 ในกรุงเทพฯ อยู่แล้ว มีงานทำแล้วในกรุงเทพฯ หรืออื่น ๆ ส่วนนักศึกษาชาวกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ให้เหตุผลในการเรียนวิทยาลัยครูในกรุงเทพฯ ว่าบ้านอยู่ในกรุงเทพฯ อยู่แล้ว เมื่อศึกษาจนมาถึงเหตุผลของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดที่มีวิทยาลัยครูตั้งอยู่ แต่ตนเองกลับมาเรียนในวิทยาลัยครูที่กรุงเทพฯ ก็ได้ผลคล้ายกับนักศึกษาอื่น ๆ คือ นักศึกษาที่มาเรียนเพราะเป็นความต้องการของบิดามารดาและอุปการะ มีมากที่สุดรอยละ 37.50 ที่เห็นว่าเป็นสถาบันที่มีชื่อเสียงกว่าต่างจังหวัดมีอันดับรองลงมา รอยละ 13.79 ที่มีบ้านอยู่ในกรุงเทพฯ อยู่แล้ว รอยละ 12.93 เหตุผลอื่นใดแก่ มีงานทำแล้วในกรุงเทพฯ เรียนตามเพื่อน ตามพี่ ต้องการความรู้และประสบการณ์ในวิทยาลัยครูเมืองหลวง เรียนจบชั้น มศ.3 ในกรุงเทพฯ และสอบได้ทุน หรือทุนอื่น ๆ เช่น การเดินทางสะดวกกว่า หนี้ภัยผูกถ่วงการร้าย มีรอยละ 9.48 7.76, 6.90, 6.47 และ 5.17 ตามลำดับ (ตารางที่ 8, 9)

ความคาดหวังเมื่อจบการศึกษา มีนักศึกษารอยละ 27.66 ที่ประสงค์จะทำงานในกรุงเทพฯ ในจำนวนนี้ รอยละ 4.87 จะทำงานทันทีที่เรียนจบ อีกร้อยละ 22.78 จะศึกษาต่อเสียก่อนแล้วจึงจะทำงานในกรุงเทพฯ ภายหลัง มีนักศึกษาอีกร้อยละ 65.36 ที่ต้องการไปทำงานยังต่างจังหวัด โดยนักศึกษาที่ย้ายถิ่นมาเรียนจากต่างจังหวัด รอยละ 79.64 ต้องการจะหางานทำในต่างจังหวัด โดย รอยละ 65.12 ต้องการย้ายถิ่นกลับไปยังภูมิลำเนาเดิมของตนเมื่อจบการศึกษาที่ ต้องการ ที่เหลือ รอยละ 14.25 จะไปทำงาน

ต่างจังหวัดไหนก็ได้ นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาที่เป็นชาวกรุงเทพฯ อีกร้อยละ 30.79 ที่มีความประสงค์จะไปทำงานยังต่างจังหวัด แต่นักศึกษาจากต่างจังหวัดที่ต้องการทำงานในกรุงเทพฯ ก็มีร้อยละ 14.07 โดยให้เหตุผลว่ากรุงเทพฯ นั้น มีโอกาสทำความก้าวหน้าในอาชีพและการศึกษาได้มากกว่าร้อยละ 79.79 มีบ้านอยู่ในกรุงเทพฯ อยู่ด้วยร้อยละ 14.89 และเหตุผลอื่น เช่น ต้องการอยู่เป็นหลักให้พี่น้องมาเรียน มีงานทำแล้ว เหล่านี้เป็นต้นมีร้อยละ 5.32 ส่วนนักศึกษาที่ต้องการจะไปทำงานต่างจังหวัดนั้นทั้งนักศึกษาที่ย้ายถิ่นมาจากต่างจังหวัด และนักศึกษาชาวกรุงเทพฯ เอง ให้เหตุผลถึงความบกพร่องของกรุงเทพฯ มากที่สุด นั่นคือ ลักษณะของกรุงเทพฯ ทองคั้นร่นแย่งชิง ความเป็นอยู่แออัด การจราจรติดขัด อากาศเสียทำให้สุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจเสื่อมโทรม นักศึกษาจากต่างจังหวัดให้เหตุผลร้อยละ 87.74 นักศึกษาชาวกรุงเทพฯ เองให้เหตุผลร้อยละ 82.93 ส่วนเหตุผลอื่นใดแกัดคิดถึงบ้าน ต้องการพัฒนาต่างจังหวัด ชอบบรรยากาศต่างจังหวัด มีไม่สูงนัก (ตารางที่ 10, 11)

ภาวะเศรษฐกิจของนักศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 86.56 มีผู้อุปการะสงเคราะห์เรียนหนังสือโดยมากผู้ที่ส่งให้เรียนก็คือ บิดามารดามีร้อยละ 12.80 ที่ญาติพี่น้องสงเคราะห์เรียนและอีกร้อยละ 13.44 เป็นผู้ทำงานหาเงินเรียนเอง โดยไม่ได้ขอจากพ่อแม่หรือผู้อุปการะอื่น ๆ โดยจำนวนแต่ละเดือนที่นักศึกษาได้รับก็แตกต่างกันไป ผู้ที่ได้รับเดือนละ 200- 399 บาท มีมากที่สุดร้อยละ 35.78 เฉลี่ยแล้วนักศึกษามีรายรับเดือนละ 491.39 บาท นักศึกษาผู้ย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่นได้รับเงินเดือนแตกต่างกัน ผู้ย้ายถิ่นได้รับเดือนละ 555.90 บาท แต่ผู้ไม่ย้ายถิ่นได้รับเงินใช้จ่ายเฉลี่ยเดือนละ 359.24 บาท นักศึกษาภาคนอกเวลาได้รับเงินเฉลี่ยมากกว่านักศึกษภาคปกติเป็นจำนวน 573.33 บาท และ 428.57 บาท ถึงแม้จำนวนเงินรายรับของนักศึกษาที่ย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่นจะแตกต่างกันแต่อัตราของความพอใจใช้จ่ายของนักศึกษาทั้งสองประเภทก็อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 46.82 ในผู้ย้ายถิ่นและ 49.43 ในผู้ไม่ย้ายถิ่น นักศึกษาทั้งที่ย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่นที่พักอาศัยอยู่บ้านเดียวกับบิดาและ/หรือมารดา มีอัตราของความพอใจใช้จ่ายมากกว่านักศึกษาที่พักอยู่กับบุคคลอื่น และนักศึกษาหญิงทั้งที่ย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่น

มีอัตราของความพอใจจ่ายมากกว่านักศึกษาชายทั้งที่ย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่น ส่วนการแก้ปัญหาเมื่อเงินขาดมือนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่จะแก้ปัญหาโดยขอเพิ่มจากบิดามารดา ญาติ พี่น้อง หรือขอยืมจากพี่น้อง จากเพื่อนก่อนแล้วจึงใช้คืนภายหลัง โดยนักศึกษาชาวกรุงเทพฯจะขอจากบิดามารดามากกว่าที่จะขอหรือยืมจากญาติพี่น้องส่วนนักศึกษาย้ายถิ่นนั้น มีอัตราของการขอเพิ่มจากบิดามารดาจากญาติพี่น้อง และยืมจากญาติพี่น้องหรือเพื่อนในจำนวนไล่เลี่ยกัน (ตารางที่ 12, 13, 14, 15, 16)

ที่พักอาศัย นักศึกษาที่ย้ายถิ่นมาเรียนจากต่างจังหวัดทั้งชายและหญิง มาพักอยู่กับญาติพี่น้องในกรุงเทพฯ มากที่สุดร้อยละ 33.84 และ 37.38 ผู้ย้ายถิ่นหญิงเลือกพักหอพักเป็นอันดับรองลงมาร้อยละ 25.00 นักศึกษาย้ายถิ่นชายพักหอพักมีเพียงร้อยละ 10.90 แต่เลือกพักบ้านเช่ามากกว่า คือร้อยละ 17.29 ส่วนนักศึกษาย้ายถิ่นชาวกรุงเทพฯนั้นส่วนใหญ่พักอยู่กับบิดามารดา (ตารางที่ 17) สำหรับบ้านสถานที่พักต่าง ๆ ที่นักศึกษาย้ายถิ่นมาพักอาศัยอยู่ด้วยนั้น ส่วนมากก็ได้รับความอบอุ่น มีความสัมพันธ์ ดูแลเอาใจใส่กันดีมีเพียงร้อยละ 4.33 เท่านั้นที่บุคคลในบ้านไม่เข้าใจกันและคอยจับผิดกันเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างบุคคลต่าง ๆ ที่นักศึกษาอาศัยอยู่ด้วยแล้ว นักศึกษาที่อยู่กับบิดาหรือมารดาเพียงฝ่ายเดียวมีอัตราของความไม่เข้าใจกันสูงกว่านักศึกษาที่มาพักอยู่กับบุคคลอื่น (ตารางที่ 18) และเมื่อศึกษารวมกับผลการเรียนหลังจากนักศึกษามาเรียนวิทยาลัยครูใดอย่างน้อยหนึ่งปีแล้ว ในผู้ย้ายถิ่นพบว่าความสัมพันธ์ที่ดีของบุคคลในบ้านมีผลทำให้การเรียนดีขึ้น และความสัมพันธ์ที่เลวก็มีผลทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาไม่สูงนักกล่าวคือ นักศึกษาที่อยู่ในบ้านที่บุคคลในบ้านเอาใจใส่ทุกซอกทุกกันดี แล้วสอบไล่คะแนนน้อยกว่าเกรดเฉลี่ย คือ 2.00 มีร้อยละ 14.07 สอบไล่คะแนนสูงตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปมีร้อยละ 8.52 แต่นักศึกษาที่อยู่ในบ้านที่ความสัมพันธ์ของบุคคลในบ้านไม่ดี ไม่เข้าใจกัน คอยจับผิดกัน สอบไล่คะแนนต่ำกว่า 2.00 มีร้อยละ 16.27 และไม่มีใครสอบไล่คะแนนสูงกว่า 3.00 เลย ส่วนในผู้ไม่ย้ายถิ่นนั้นความสัมพันธ์ที่เลวของบุคคลในบ้านมีส่วนผลักดันให้เกิดแรงมูมานะสอบไล่คะแนนสูงตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปร้อยละ 6.25 สำหรับบรรยากาศแวดล้อมที่พักอาศัยนั้นพบว่าบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนมีผลทำให้ผลการเรียนเลวลง แต่กลับสนับสนุนให้การเรียนดีขึ้น เช่นกัน กล่าวคือนักศึกษาที่อยู่ในบ้านที่มีบรรยากาศแวดล้อมส่งเสริม

การเรียนดีมาก สอบไคคะแนนต่ำกว่า 2.00 มีร้อยละ 13.04 สอบไคคะแนนสูงกว่า 3.00 ร้อยละ 5.80 นักศึกษาที่พักอยู่ในบ้านที่บรรยากาศแวดล้อมเลวมากประกอบด้วย เหตุรำคาญต่าง ๆ สอบไคคะแนนน้อยกว่า 2.00 มีถึงร้อยละ 25.00 แต่นักศึกษาที่สอบไคคะแนนมากกว่า 3.00 ร้อยละ 8.33 มากกว่านักศึกษาที่อยู่ในบ้าน ที่ส่งเสริมการเรียน ดีมากเล็กน้อยบรรยากาศแวดล้อมที่พักอาศัยที่เลวอาจมีผลลัคน์ให้นักศึกษาที่ย้ายถิ่นและผู้อยู่ถิ่นชยันเรียนมูมานะทำให้สอบไคคะแนนสูง (ตารางที่ 19.20)

ทางคานการเดินทางของนักศึกษา นักศึกษาร้อยละ 72.31 ที่พักอาศัยอยู่ในบ้านที่อยู่ไม่ไกลจากวิทยาลัยครูที่เรียนนัก แต่เมื่อแยกศึกษาตามการย้ายถิ่นแล้ว นักศึกษาย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงพักอยูบ้านที่ใกล้กับวิทยาลัยมาก มากกว่านักศึกษาย้ายถิ่น ทั้งชายและหญิง โดยเฉพาะนักศึกษาหญิง คือร้อยละ 12.03, 19.31, 5.10, และ 4.50 ตามลำดับ ดังนั้น ถึงแม้ว่าสวนใหญ่ร้อยละ 82.35 จะเดินทางมาเรียนโดยทางรถประจำทาง แต่นักศึกษาย้ายถิ่นจากต่างจังหวัดจำนวนร้อยละ 18.51 ก็สามารถมาเรียนได้โดยวิธีเดินได้อย่างสบายไม่ต้องขึ้นรถแต่อย่างใด (ตารางที่ 21, 22)

ปัญหาและการแก้ไข ปัญหาที่พบมากที่สุดเป็นปัญหาที่นักศึกษาย้ายถิ่นและไม่ย้ายถิ่นประสบเหมือนกัน และเหมือนกับบุคคลอื่นทั่วไปในสังคม คือปัญหาเศรษฐกิจ รายรับไม่สมดุลกับรายจ่ายร้อยละ 45.50 ในนักศึกษาย้ายถิ่น และร้อยละ 51.16 ในนักศึกษาย้ายถิ่น ปัญหารองลงมาเป็นทางคานการ เรียน นักศึกษาย้ายถิ่นพบมากกว่านักศึกษาย้ายถิ่น คือร้อยละ 23.64 และ 16.82 และมีนักศึกษาจากต่างจังหวัดเป็นโรคคิดถึงบ้านร้อยละ 15.32 ส่วนปัญหาอื่น ๆ เช่น คานอาหารการกิน คานที่พักอาศัย พบจำนวนไม่มากนัก สำหรับการแก้ไขปัญหาโดยทั่ว ๆ ไป นักศึกษาจะแก้ไขตามสภาพของการย้ายถิ่น คือ นักศึกษาที่เป็นชาวกรุงเทพฯ ก็มักจะปรึกษาคานการคานจำนวนร้อยละ 44.53 ปรึกษาเพื่อนร้อยละ 25.18 ปรึกษาครุอาจารย์ร้อยละ 15.11 ส่วนนักศึกษาย้ายถิ่นมากจากต่างจังหวัดนั้น มีปรึกษาเพื่อนมากที่สุดร้อยละ 58.80 รองลงมาเป็นการปรึกษาคานการคานที่ตนเองใหญ่ในบ้านที่นักศึกษาพักอาศัยอยู่ร้อยละ 22.99 นักศึกษาย้ายถิ่นที่ปรึกษาคานการคานเมื่อมีปัญหามีร้อยละ 14.33 อย่างไรก็ตามก็

จำนวนนักศึกษาที่ไม่ปรึกษาใครเลย แต่ตัดสินใจด้วยตนเองนั้นก็จำนวนมากพอสมควร คือ ร้อยละ 14.33 ในนักศึกษานู๋ย้ายถิ่น และร้อยละ 10.58 ในนักศึกษานู๋ไม่ย้ายถิ่น (ตารางที่ 25, 26)

การเลื่อนชั้นทางสังคม การศึกษาการเลื่อนชั้นทางสังคมในที่นี้ ศึกษาระหว่าง รุนอายุ โดยศึกษาจากอาชีพและการศึกษาของบิดามารดาเปรียบเทียบกับอาชีพที่คาดว่าจะไปประกอบอาชีพนั้น และการศึกษาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาได้เลื่อนชั้นทางสังคมด้านอาชีพและการศึกษาสูงขึ้นในระหว่างรุนอายุ นักศึกษานู๋ย้ายถิ่นได้เลื่อนชั้นสูงขึ้นมีจำนวนมากกกว่านักศึกษานู๋ไม่ย้ายถิ่น (ตารางที่ 23, 24)

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษานี้ไม่ละเอียดพอที่จะนำไปใช้อธิบายได้อย่างกว้างขวาง เนื่องจากข้อมูลจำกัด ยังศึกษาในบางเรื่องไม่ลึกซึ้งยากพอ อาทิเช่นระดับความมุ่งหวังในการศึกษาต่อขั้นสูงขึ้น เพื่อจะได้นำมาศึกษาร่วมกับอาชีพและการศึกษาของบิดามารดา ทั้งนี้ผู้ที่ศึกษาต่อไปจึงควรสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ เพื่อไว้วาง
2. สำหรับผู้ที่ศึกษาต่อไป นอกจากจะศึกษาให้ละเอียดมากกว่านี้แล้ว ยังควรศึกษาในนักศึกษาระดับสูงกวานี้ เช่น ป.กศ.สูง และปริญญาตรี ซึ่งจำแนกวิชาเอกต่าง ๆ เหมือน ๆ กัน ทั้งวิทยาลัยครูในต่างจังหวัดและในกรุงเทพฯ เพื่ออธิบายแบบแผนการย้ายถิ่นและความสัมพันธ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้กว้างขวางมากขึ้น
3. จากการที่กรุงเทพฯมีแรงดึงดูดใจให้นักศึกษาจากต่างจังหวัดเข้ามาเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่เรียนในวิทยาลัยครูส่วนกลางก็เนื่องจากความมีชื่อเสียง มีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ มีอุปกรณ์ที่ดีกว่าแห่งอื่น ๆ ของวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพฯ ดังนั้นในการลดแรงดึงดูดดังกล่าว เพื่อไม่ให้หนีเรียนจากต่างจังหวัดหลังไหลเข้ามาเรียนในส่วนกลาง นอกจากจะปรับปรุงคุณภาพของวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด ส่งเสริมอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญออกไปสอนยังต่างจังหวัด และจำกัดเขตกារรับนักศึกษาของวิทยาลัยครู ในกรุงเทพมหานครแล้ว ยังควรกำหนดระยะเวลาการพักอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ ๆ ของผู้ที่

มาสอบเข้าวิทยาลัยครูส่วนกลางควย เช่นกำหนดว่าต้องอยู่ในกรุงเทพฯเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี ก่อนจึงจะมีสิทธิสมัครสอบได้ ถึงแม้ว่าในระยะแรกจะทำให้จำนวนนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลางน้อยลงอย่างเห็นได้ชัดก็อาจเนื่องจากนักศึกษาเหล่านั้นยังไม่ทราบถึงการจำกัดเขตจึงไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อม ซึ่งต่อไปก็จะปรับตัวได้เอง เพราะการจำกัดเขตเช่นนี้เป็นการยับยั้งการเข้ามาเพิ่มความแออัดของกรุงเทพฯที่ได้ผล และการกำหนดระยะเวลา การพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯถึง 2 ปี หรือ 3 ปี ก็เพื่อให้นักศึกษาเกิดความเคยชินต่อสภาพของกรุงเทพฯ เป็นการลดปัญหาไปทั่วในทั่ว การจะลดแรงดึงดูดของการย้ายถิ่นเพื่อการศึกษาเข้าสู่กรุงเทพฯมหานครนี้ หน่วยงานที่รับผิดชอบกับการศึกษาโดยตรง โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัยจะต้องร่วมกันวางนโยบาย และกำหนดแผนปฏิบัติ ที่มีประสิทธิภาพอันจะส่งเสริม และยกคุณภาพของสถานศึกษาในระดับต่าง ๆ ของส่วนภูมิภาคให้มีความทัดเทียมกับในกรุงเทพฯมหานคร จึงจะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ได้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย